

Никола Вујчић

ДАЛЕКО, ДОКЛЕ ПОГЛЕД ДОПИРЕ

У РАЗГОВОРУ

Речи су прозори. Док он прича
ја гледам – баш то.

У уличној вреви носи нас звук корака –
као да свако бира свој гроб, као да се време
стврдноло у зид пред којим смо стали.
Знаш, каже ми он, све што је на овом свету ситно,
настало је од суза. Овај каменчић, видиш га,
моја је суза.

Баш то гледајући, у затрпаном звуку,
личио је на врапчића који чепрка по прабини
ширећи простор, да би лакше одлетео.

БЛИЗИНА

Чуо сам пуцкетање грана, док сам чучао,
у жбуњу оцвалог глога. Као да се неко пењао горе,
само сам га ја видео: у жељи да се истргне,
црвенкасти одсјаји његових рана убрзавали су га.
Дрхтаји су му мењали облик: час црвено оштар,
час плавичасто мек. Посребрена висина га је упијала
као што песак упија воду.
Да, видео сам га! Сад је то далеко сећање које ме
нагони на плач. И увећава страх који је зашустао,
тик уз стопала.

БУЂЕЊЕ

Тек кад сам се пробудио схватио сам
да све опстаје захваљујући сећању.
Прошао сам кроз шуму и избио на пропланак,
брже од зеца, кроз набубрелу росу и стреловите чичке;
светлост из дубине неба заокружила је крошњу
крушке и она се, као облачић, а можда и округласто румено
лице, нагнула на раздаљину, не већу од мојих
раширених руку. Као да ме неко брзо води, у трку,
у збијено стадо, још топло, од молитве.
Пију речи овај дан. Поскок, из траве, исти онај кога сам
први пут видео, у дворишту, протеже се, иако га нико не зове.

ПУТ КРОЗ ПОЉЕ

Пуцају суве гранчице. Дрхте влати
и празне љуске. Уплашене и забринуте као све
што је старо. И речи су сасушене,
зацељене су све ране. Остале су само красте
које сврбе. И по која масница,
плава, да упија поглед.
Ево, чичци вребају из прикрајка,
жељни даљине – можда ћеш их донети кући,
на чарапама. Стопу по стопу,
стопом у стопу, назад,
са ужитком, али и осећањем за меру,
постајући тако само нечег део.

Прескачући међе, набацано бусење
чију је висину прекрило крзно маховине и
гљиве отровнице, округле, са свих страна исте.
А из пањева искачу скакавци и бубе
у распуклу земљу која се
упиње да ми нешта каже.
Хвала ти на том труду! Ја само обрађујем
свој врт да бих живео од мириса ружа.

МОЛИТВА

Додирујући се. То пуни језик.
Дланови су моје небо. Неко ме зове.
Одјек ме односи и тако
мерим даљину. Далеко,
докле поглед допире. При малој
светлости, припијеној за капљице,
скоро прозирне-дугуљасте које су
заиста моје сузе.